

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 1
LEGĂTURI PREDESTINATE

— Capitolul 1 —

Christina Hera
„Salvată din Infern”

Știi momentul acela în care încerci din răsputeri să-ți vezi de viața ta? S-o trăiești în liniște, aşa cum vrei, dar se sfâršește, ca de fiecare dată, prin a fi călcată în picioare?

Ei bine... cam aşa e și viața mea. Încă de când m-am născut, se pare că viața nu și-a dorit, nici măcar o clipă, ca eu să fiu fericită, aruncându-mă de la o vârstă fragedă în ghearele morții. Și singurul lucru pe care-l poți face e să supraviețuiești aşa cum poți, luptând în fiecare clipă pentru viața ta, pentru sufletul tău, înainte ca totul să se destrame brusc și să nu te mai poți ridica de jos.

Inspir adânc și încerc să mă imaginez în cu totul altă parte, decât aici, în locuri mult mai frumoase decât livingul casei mele. Nu de alta, dar până și mâncarea îmi stă în gât la cât de groaznic e locul în care locuiesc. În plus, tata are prostul obicei de a râgâi ca un porc, de a se comporta ca un maniac și, dacă nu îi convine ceva, te poate nimeri oricând cu o sticlă direct în cap.

— Maryse, unde dracu' e băutura mea? glasul mult preatate al tatei urlând la mama din capătul celălalt al livingului, mă reduce la realitate.

Îmi spulberă fiecare gând profund pe care îl am, în timp ce se uită la meci, scăpându-i din când în când câte o înjurătură destul de colorată.

— Ti-o aduc acum, îi răspunde mama, vizibil agitată.

O privesc cum se îndreaptă cu pași repezi spre frigider, îl deschide larg și scoate o sticlă de bere rece. Ultima din câte se vede de aici. Trântește ușa frigiderului și se învârté, la fel de agitată, prin bucătărie, de parcă a uitat încotro se îndreaptă. Ia un desfăcător și desface capacul sticlei printr-o smucitură, apoi se îndreaptă destul de grăbită spre tata care încă așteaptă, bătând din degete pe brațul fotoliului. Îi aşază

sticla pe măsuța de lângă fotoliu, dar pe când să se întoarcă liniștită înapoi la treburile ei, bombănul sadic al tatei o face să se opreasă în loc, înmărmurind. Pot să observ încă de aici felul în care înghită în sec.

— Ce dracu' mai e și asta? Tata o întreabă furios, scuipând lichidul pe care aproape că-l înghițise, iar mie tocmai mi se întoarce stomacul pe dos.

La naiba! Înjur în sinea mea. Fix acum i s-a năzărît că nu mai e bună berea, tocmai pe când încerc și eu să înghit ceva? Să se ducă dracului cu tot cu scăparile lui nenorocite, încep să mă satur de ele. Îmi închid ochii preț de o secundă, cât să-mi calmez impulsul de a vomita, apoi îi deschid la loc, fix în momentul în care sticla trece pe lângă capul meu și se izbește puternic de perete. Tresar speriată și, cu inima bubuindu-mi în piept, încerc să fac un pas în spate, dar ajung împrăștiată pe jos, împreună cu scaunul pe care am stat. Ce naiba? privesc îngrozită spre locul din care a zburat nenorocita aia de sticla. Doamne, ce-mi vine să-i dau cu ceva în cap.

— Christina, draga mea, ești bine? mă întreabă mama alarmată, culegându-mă la propriu de jos.

Dacă sunt bine? Numai bine nu sunt și cred că nemericul încearcă din răsputeri să scape de mine. De ce mama naibii mi-a mai dat viață? Ca să aibă el pe cine să-și descarce nervii? Zâmbesc forțat, încercând să-i arăt că sunt bine. Dar știu că nu mă crede. Sincer, nici eu nu mă cred.

— Sunt bine, mamă. Nu-ți mai face atâtea griji, glasul meu neutru pare mai mult acid decât vreau să fie și încerc cumva să-o calmez.

— Dacă v-ați terminat acolo melodrama, vreau și eu ceva de băut. Acum! Urlă tata de tuna în urechile noastre și o simt pe mama cum îmi strâng și mai tare mâna într-o ei, dându-mi de înțeles că altă băutură nu mai este în toată casa și înghită în sec. Nu m-ați auzit?

Pare pornit pe ceartă și nu cred că va mai da înapoi în seara asta.

— Aceea a fost ultima sticlă de bere. Nu mai este altă băutură în casă.

— Și ce-mi pasă mie de asta, vine răspunsul lui Paul. Trimit-o pe fiică-tă să-mi cumpere altă băutură, până nu mi se usucă gâtul de tot!

Unde mama naibii să mă duc eu la ora asta? E trecut de ora zece noaptea, e beznă afară și cu siguranță toate magazinele sunt deja închise.

— Unde să meargă la ora asta, ai înnebunit? îl întreabă mama vizibil îngrijorată și tremurând din toate încheiurile, exact ca mine. E trecut de zece noaptea, îl anunță, dar se pare că tatei nu-i pasă de asta.

Mai bine te vede moartă într-un sănț, decât să rămână fără băutură.

— Nu-mi pasă! Adu-mi nenorocita aia de băutură, până nu mă ridic de-aici să vă snopesc în bătaie pe amândouă! continuă el să ne amenințe. Și știam sigur că vorbește destul de serios.

N-ar fi pentru prima dată când ne lovește, dar nici ultima.

Inima mea bate acum de două ori mai tare și știu că dacă nu mă duc, mama o va încasa din nou. O lovea de obicei atât de tare, încât a doua zi abia dacă mai putea umbla pe picioarele ei, fiind nevoită să-și ascundă constant vânătările atât față de mine, cât și față de colegele de lucru, dar și de oamenii cu care lua contact zilnic. Mama e vânzătoare la un magazin alimentar din centru. Iși întoarce privirea spre mine și pot să jur că e terifiată. Locuim într-un cartier nu foarte pașnic, în care și se poate întâmpla orice, dacă nu ești cu ochii în patru. Și pe deasupra e încă iarnă afară.

— O să fiu bine, mamă!

— N-ai auzit-o? O să fie bine, urlă tata din fotoliu. Ce dracu' ai, ești surdă? se răstește acum la ea, făcând-o în toate felurile. Mișcă odată și nu mă face să mă ridic de aici! ne amenință în continuare, în timp ce mama oftează învinsă, ca de fiecare dată.

Se dezlipește cu greu de mine și se îndreaptă acum spre tata. Acesta scoate portmoneul din buzunarul cămașii și-l deschide larg, făcându-mă să înjur în gând.

Să-l ia toți dracii! Bine că are bani de băutură, dar când e vorba să dea în casă de abia dacă se îndură să scoată ceva. Îi trântește câțiva dolari pe măsuța de lângă fotoliu, pufnind și frecându-și burta, apoi își întoarce privirea dezgustată spre mama și spune:

— Whisky, comandă de parcă am fi într-un bar, nu acasă.

— Nu mai bine bei o bere? îi sugerează mama cu vocea tremurândă. Nu e bine să amesteci berea cu whisky-ul, dragul meu, îi reamintește ea, alintându-l, iar asta îl face pe tata să dea cu pumnul în măsuța de lângă fotoliu, ieșindu-și din minți.

Asta nu-i a bună.

— Dacă eu am spus că vreau whisky, cine ești tu să-mi spui ce să beau și ce nu, femeie? se răstește sadic la mama.

O văd tresăriind, ca mai apoi să ia banii de pe măsuță, fără să mai îndrăznească să-i întoarcă vorba și se îndreaptă spre mine cu pași grăbiți.

— Ai grija pe unde mergi și fii cu ochii în patru, mă roagă îngrijorată. Magazinul doamnei Flora e închis la ora asta, aşa că doar magazinul doamnei Rita, cel de la colț, la o stradă distanță, mai e deschis. E non-stop, mă informează.

La naiba cu ea de băutură! scrâșnesc din dinți, bombardind în barbă. De i-ar arde gâtul băutura asta, să nu mai poată bea, bine-ar fi... Îmi iau geaca groasă pe mine, boancii în picioare, nu de alta, dar afară sunt câteva grade cu minus și încă e zăpadă. E doar sfîrșitul lui octombrie, începutul lui noiembrie și mă rog în continuare să vină luna iunie a anului viitor, cât mai repede, ca să pot pleca de aici. Cine n-ar vrea să plece, mai ales când ai un asemenea tată? Îmi trag căciula pe cap, îmi iau mănușile și ies în frigul năprasnic de afară.

Mă uit când în stânga, când în dreapta, apoi pășesc cu pași nesiguri, dar destul de atentă să nu alunec – eu și gheata nu

suntem bune prietene – și mă îndrept spre magazinul doamnei Rita. *De ce mama naibii a trebuit să fie atât de departe?* protestez în sinea mea și îmi continui drumul, simțind frigul până în măduva oaselor. Îmi împreunez mâinile la piept și grăbesc și mai mult pasul, cu inima bubuindu-mi în piept. Numai chef de surprize neplăcute n-am la ora asta. În mai puțin de cincisprezece minute ajung în fața magazinului doamnei Rita, dar ce să vezi, inventar.

Off! Numai baba asta știe să facă inventar la un magazin non-stop, închizându-l de tot pentru câteva ore. Unde s-a mai văzut aşa ceva? Fir-ar să fie! Unde naiba să mă duc eu să iau whisky la ora asta? *De-ai da ortul popii până ajung înapoi acasă, ce bine-ar fi!* îmi spun în sinea mea, gândindu-mă la tata. Știu că ceea ce găndesc nu e tocmai bine, dar sinceră să fiu câteodată chiar asta îmi doresc să se întâmpile. Așa am putea și noi să trăim în pace, doar că dorințele de genul acesta nu se împlinesc niciodată, ba mai mult, parcă ni se întorc împotrivă, ceea ce nu e plăcut deloc. Oftez exasperată și mă îndrept acum spre singurul magazin pe care îl mai știu deschis la ora aceasta, fiind și acela non-stop. Sper doar ca domnului Norman să nu-i fi venit ideea strălucită de a face și el inventar și cine știe mai ce la ora asta, exact ca doamna Rita, închizând magazinul pentru câteva ore. După alte treizeci de minute ajung și eu la magazinul domnului Norman. Noroc că e deschis. Intru frecându-mi palmele una de alta ca să le încălzesc și mă îndrept spre raionul cu băuturi.

Tot ce sper e să nu fiu trasă la răspundere pentru ceea ce sunt nevoită să cumpăr, altfel... o încurc. Băuturile alcoolice nu se vând minorilor, doar dacă ai douăzeci și unu de ani, iar eu am doar șaptesprezece ani și aproape patru luni. Privesc spre băutura din fața mea și oftez. *Nu cred că are ceva dacă îi cumpăr o băutură mai ieftină,* bombănesc în sinea mea, în timp ce pun mâna pe sticla de whisky cu prețul mai mic. Am și eu nevoie de una alta, doar sunt fată. Inspir adânc și mă îndrept spre casierie. Îi zâmbesc domnișoarei

de la casă, care pare mai mult adormită decât trează și pun sticla pe tejghea. Încă mă rog în sinea mea să nu mă întrebe câți ani am sau să-mi ceară cumva buletinul, că am dat de dracu'. Se uită lung la sticla din fața ei, apoi mă privește cu o sprânceană ridicată și într-un final o scanează, încasând-o. *Doamne!* răsuflu ușurată în sinea mea și scot banii din buzunar.

— Douăzeci de dolari și patruzeci de centi, îmi spune cât costă.

Îi plătesc sticla și realizez că mi-au mai rămas și mie câțiva dolari. Nu le va simți lipsa. De aceea, când voi ajunge acasă, îi voi pune bine în borcanul meu de economii, lângă ceilalți strânși deja. Nu sunt foarte mulți, doar cât pot să mai șterpelesc de la el un bănuț - doi, ori de câte ori mă trimite să-i cumpăr ceva de băut sau ce-mi mai dă mama pe ascuns. Întotdeauna îi iau ce este mai ieftin, căci știu că nu-i pasă câtuși de puțin cărui producător îi aparține. Iau sticla de băutură, după ce tipa mi-o împachetează într-o pungă ca să nu se vadă, și ies din magazin, nu înainte de a-i ura „Spor la treabă!”. Nu că m-ar fi auzit neapărat, dar am bunul simț și cei șapte ani de acasă. Îmi închei și mai bine geaca și mă îndrept înapoi spre casă, fiind cu ochii-n patru în fiecare minut. Însă, nu fac bine câțiva pași, că un tip destul de masiv îmi taie calea și mă oprește din drum. *Oh, Doamne!* înghit cu greu. Numai asta nu voi am să se întâmpile. Inspir adânc aerul rece direct în plămâni, în timp ce inima mea o ia la galop. Dau să-l ocoleșc, însă mă prinde de braț și mă oprește.

— Unde mergi, păpușă? mă întrebă, rânjind, dar nu-i răspund și încerc să-mi eliberez brațul, de preferat înainte ca inima mea să se opreasă de frică. Haide, nu fi rușinoasă! Insistă el. Ce zici de-o mică plimbare cu mașina?

Tot ce vreau e să ajung întrreagă acasă și nimic mai mult.

— Dă-mi drumul!

Mă privește cu ochii mari și nu-i vine să cred că am tupeul să spun ceva.

— Andy, lasă dracului fata în pace, se aude o voce de undeva din spatele tipului, care mă ține pe loc și-mi îndrept privirea spre el.

Tot ce pot să văd e o siluetă impunătoare, sprijinită de mașina parcată la câțiva pași de magazinul din care am ieșit. Fumează relaxat din țigara aprinsă, constat după fumul care-i iese din nări, și-și întoarce privirea spre noi. Nu știu cine e, dar dacă e salvarea mea, am de gând să profit de intervenția lui.

— N-am chef să ajung la pârnaie pentru corupere de minori, Andy! Așa că proiectează-ți fundul de babuin în mașină, până nu mă văd nevoit să ți-l îndes eu! Vocea ușor răgușită a tipului care tocmai m-a salvat din mâinile prietenului său continuă să se audă și, dacă voi avea vreodată prilejul să-l văd față în față, am să-i mulțumesc pentru asta.

Îmi mijesc ochii și încerc să disting figura individului ce parcă mă arde cu privirea sa, însă nicio sansă. Îndată ce-mi simt brațul eliberat, o iau efectiv la fugă, mâncând pământul fără să mă mai uit înapoi. Nici nu știu de câte minute fug, dar nici nu-mi mai pasă. Ajung în fața casei, mă opresc și încerc să-mi trag sufletul, însă trupul meu tremură mult prea tare. Fir-ar să fie! Clipesc des și încerc să-mi stăpânesc lacrimile ce vor să cadă, însă numai eu știu în ce hal mă simt. Pentru câteva minute chiar am crezut că nu mă vor lăsa să plec. Că voi ajunge poate pe mâna unor proxeneți sau a unor negustori de carne vie. Inspir, expir și intru în casă.

Trântesc ușa în urma mea, fără să conștientizez, și mă lipesc cu spatele de aceasta.

— Nu face gălăgie, că-l trezești! mă dojenește mama, captându-mi atenția. Unde-ai stat atâtă?

— Magazinul doamnei Rita e închis pentru inventar, aşa că am fost nevoită să merg la magazinul domnului Norman, la trei străzi distanță, și explic încă gâfâind.

— Ai noroc că tatăl tău a adormit chiar după ce-ai plecat, altfel am fi încurcat-o rău de tot amândouă, îmi spune ce s-a

întâmplat cât timp am lipsit. Dă-mi sticla aia nenorocită și du-te pune-te în pat! mă îndeamnă. Ai școală mâine și mai ai doar câteva ore de somn.

Încuviițez scurt din cap și, în cele din urmă, mă îndrept spre camera mea. Intru val-vârtej înăuntru și închid ușor ușa, fără să fac prea multă gălăgie. Nu vreau să-l trezesc pe tata, altfel nu mai ajung la școală. Mă pufnește brusc plânsul. S-o ia naiba de băutură! Mai bine încasez o mamă de bătaie data viitoare, decât să mai merg la ora asta să-i mai cumpăr ceva. Dacă nu l-ar fi oprit tipul care stătea sprijinit de mașină pe prietenul său, cine știe ce-aș fi pătit. Încep să mă satur de rutina asta groaznică, în care viața mea atârnă de un fir de ață albă.

Îmi șterg lacrimile cu palmele și mă adun cu greu de jos. Trebuie să mă liniștesc cumva și să mă pregătesc sufletește pentru o nouă zi la Ridgeview College, nu de alta, dar zilele din timpul săptămânii sunt cele mai groaznice. Spun asta, pentru că niciodată n-am fost fata aceea plăcută sau populară la școală, fiind întotdeauna marginalizată și scuipată în toate felurile. Doar din cauză că nu am haine la modă, că nu mă comport ca o ușuratică precum alte fete și asta nu mă încadrează în niciun grup, ajungând să fiu doar ciudata din ultima bancă, mai tot timpul singură și cufundată cu capul în cărți. Pe de o parte e bine, presupun, dar pe de altă parte e destul de rău să n-ai nici măcar un singur prieten, căruia să poți să i te destăinui. Toate astea mă fac să mă simt și mai exclusă din tot și din toate. Am ajuns chiar până în punctul în care am început să mă gândesc că e destul de aiurea și destul de ciudat cum noi, oamenii, judecăm greșit o persoană după aparențe. Judecăm după modul în care vorbește, după felul cum se îmbracă. Dacă e frumoasă sau nu. Dacă e slabă ori grasă sau, în cele mai rele cazuri, după cât e de intelligentă. Dacă are o capacitate intelectuală ridicată, cu siguranță este catalogată drept o tocilară, în caz contrar, este considerată una care poate fi dusă ușor de nas.

Inspir adânc și ies din baie gata schimbată în pijamaua mea albastră, puțin cam bărbătească aş putea spune, și mă cuibăresc în pat, nu înainte de a închide ușa cu cheia. Fac asta doar pentru că odată m-am trezit cu tata în camera mea, mort de beat. Asta m-a speriat enorm de tare. Nu știu dacă e în stare de ceva, dar nici nu vreau să aflu. Trag plapuma până sus și atingesc tavanul cu privirea. Da, încă dorm cu veioza de pe noptiera de lângă pat aprinsă, pentru că nu mă împac deloc cu întunericul. Mă sperie de-a dreptul.

Oftez prelung, în timp ce îmi trag mai bine bretelea ghiozdanului pe umăr și fac în aşa fel să trec cătuși de puțin vizibilă față de toată lumea, prin mulțimea de adolescenți, de parcă n-aș exista. Mă uit haotic când în stânga, când în dreapta și merg mai departe spre următorul curs. Însă sunt oprită ca-n totdeauna, iar în față mea se postează aceeași fată enervantă, care îmi face zilele un calvar, încă de la începutul liceului. Numele ei e *Alana Wild*. Statură impunătoare, un corp de invidiat, păr roșcat ca focul, drept, lung până la brâu și doi ochi căprui, care te ard dintr-o privire, împreună cu un statut social foarte înalt.

— Măi, măi! Uite pe cine avem noi aici, pe Christinela gogonela! mă poreclește, ca de fiecare dată.

Mă scoate din minți, dar prefer să n-o iau în seamă. Dau s-o ocolesc, însă nu apuc să fac bine nici doi pași, intuind rapid ce urmează. Îmi smucește ghiozdanul de pe umăr, chiar dacă mă împotrivesc, apoi trage fermoarul și-l întoarce cu capul în jos, golind tot conținutul acestuia pe podeaua din holul școlii, de față cu toți. Apoi îmi aruncă și ghiozdanul alături de celealte lucruri și îl calcă în picioare.

— Ups! exclamă în cele din urmă și începe să râdă, îndemnându-i pe toți cei prezenți să se uite la noi.

Îi face o placere morbidă să se lege de viața mea. Râde în continuare ca dementă, împreună cu celealte sclifosite din jurul său și, după ce s-a săturat, o observ îndepărtându-se

de locul în care m-a lăsat, cu tot cu grupul ei de plastice înfumurate. Încă mă privește cu superioritate.

Naiba s-o ia! Întotdeauna face aşa. Încerc să ignor râsetele celorlalți colegi, de preferat înainte de a mă apuca plânsul, căci nu vreau să fac vreo scenă de tot rahatul. Mă aplec, sprijinindu-mă pe genunchi și încep să îmi adun fiecare lucru în parte. Deodată, de nicăieri, două mâini gingeșe și destul de feminine, îmi întind o parte dintre lucrurile împărtășiate. Mă privește cu un zâmbet larg pe buze, continuând să strângă de jos lucrurile mele, iar eu rămân mută de uimire.

— Cred că acestea sunt ale tale. Vocea ei e caldă și e pentru prima dată când cineva îmi vorbește atât de frumos.

— Mulțumesc! îi răspund scurt, în timp ce le iau din mâinile sale.

Le arunc în ghiozdan, apoi ne ridicăm amândouă, și începe să-mi vorbească din nou:

— Eu sunt Emma Michaela Ozera, se prezintă și-mi înținde mâna, afișând un zâmbet pe chipul său.

Înghit în sec și mă uit în jurul meu, apoi la ea, observând-o tot cu mâna întinsă și mă întreb în sinea mea: *Sigur cu mine vorbește?*

— Christina Ximena Hera, îndrăznesc să mă prezint și eu la rândul meu, rostindu-mi tot numele și îi strâng stângace mâna. Mulțumesc pentru ajutor, mai adaug și fără să mai stau prea mult pe gânduri, ies din clădire pentru că întârziasem cu siguranță acasă, ceea ce nu era bine deloc.

— Christina, îmi aud numele strigat de aceeași persoană de mai devreme. Mă opresc, îmi întorc privirea în spate și o văd pe Emma, alergând spre mine.

Ajunsă în dreptul meu se oprește, găfăind profund în încercarea de a-și trage pentru o clipă sufletul. Nu prea înțeleg ce vrea de la mine, dar sper din suflet să nu fie ca toate celelalte persoane din școală astă nebună. Mă uit în jurul meu și constat că toată lumea se cam holbează la noi.

La naiba! Nu-mi place atenția, urăsc atenția.

— Ești greu de prins, mărturisește. Știi? pare puțin cam nesigură. Vreau să te întreb ceva, chiar dacă o să pară ca și cum am fi la grădiniță. Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine. Vrei să fim prietene?

Întrebarea ei mă lasă fără grai. Recunosc cu mâna pe înimă că e prima persoană care îmi cere aşa ceva. Fata cea nouă, pe care de-abia dacă o cunosc, s-a transferat recent de la o altă școală și a devenit foarte repede noua atracție a școlii noastre. Îmi cere să-i devin prietenă, ceea ce e un lucru căt se poate de bizar și ieșit din comun pentru mine. Nu că nu mi-ar face plăcere să am prieteni, dar nimeni până acum nu mi-a acordat măcar o sansă, aşa cum am făcut-o eu în trecut.

Și uite unde am ajuns din cauza aceasta. Au ajuns să-și bată toți joc de mine și de viața mea. Încep să mă uit spre multitudinea de adolescenți, care stau doar și se holbează destul de curioși, așteptând răspunsul meu. Încerc să procesez căt de bine pot informația, care îmi este dată urechilor să-o audă, însă sunt întreruptă din gândurile mele de vocile ce încep să răsune în jurul nostru. Fiecare cuvânt răutăios adresat mie mă demoralizează și mai mult, exact ca acum.

— *Cu lepra aia vrei să fii prietenă?* aud vag o voce, de undeva din spatele meu. *Tu nu vezi că nu e de nasul tău?* continuă aceeași voce să-o întrebe, dar ea nici nu ia în seamă aceste cuvinte.

Emma doar mă privește în continuare cu un zâmbet cald pe buze, așteptând.

— *Doamne, Emma!* Te credeam mai deșteaptă, aud o altă voce vorbind.

N-am înțeles niciodată cu ce le greșeam sau ce făcusem atât de grav, încât toată lumea să se lege de mine și de existența mea. Nu știu de ce, dar mă aștept ca Emma să izbucnească în râs, din clipă în clipă. Faptul că ea încă nu spune nimic mă face să cred că doar glumește, iar acum tot ce